

Obzor na zalazu

Marijana Balog-Parazajda

Vatrena kugla lijeno je klizila iza planine. Nešto poslije dvadeset sati, dvoje sedamdesetpetogodišnjaka spušta se iz svojih stanova u mali vrt iza stambene zgrade.

Sjedaju na rasklimanu klupu. Ona je ponijela tanjur kolača, on svoju poznatu mrzovolju koja bi jenjavala kako razgovor odmiče.

- Jeste čuli što se dogodilo s našom čistačicom?

- Kojom?

- Pa, onom, što nam čisti stepenište

- Da vam velim za prav, ja je nis ni primetil.

- A je, niste. Pa svih nas je maltretirala i ostavljala razne poruke po vratima.

- Pa znala je doći ali meni je tak svejedno. Dal joj peneze denes ili zutra.

- Pa je. No, ste skužil. Kad joj se neko zamjeri nije htjela čistiti ispred njegovih vrata.

- No, a kaj joj se dogodilo?

- Govore da je malo «skrenula»

- Čudno mi je to. Čul sam da govore da je učiteljka, v malim razredima. Pa kaj ju onda tera da čisti tuđe štenge.

- Je, vele da joj je teško. Muž ju je ostavio i sad se sama brine o curici. On ne plaća onu kako vele alim. No, ne daje novce za dijete. Žena se snalazi kako može. Čula sam da pije puno tableta za smirenje, a vele i da je htjela skočiti s prozora.

- Pa ak je tak, nije ženi za zameritit, ne?

- Je istina je. A vi, sused. Vam dođe unuka?

- Je, je dojde. Znete kakva su današnja deca. Hrpa obaveza, škola. Ali dojde. A vaši?

- Pa, čujte.

- Trebala sam najprije imati djecu, da bi sad imala unuke.

- A nemate?

- Ne!

- A kak to? Ak vas previše ne inkomodiram?

- Ma je, kaj bi. Jednostavno nikad nije bilo pravo vrijeme. Nije se pojavila prava osoba.

- A muž?

- On je došao kasnije. Sad kad razmislim, možda se nije desilo jer mi nikad takvo nešto nije bilo prioritet. Život vam se s vremenom ispuni stvarima koje vas zadovoljavaju. I tu jednostavno prestane biti mjesta za još jednu osobu.

- Vam je žal? Neke žene tvrde da im život ima smisla tek kad su postale majke. Moja nije tak govorila. Uvek me je sam krivila za nekaj

- Glupost. Mislite da se suseda gore, s petoro djece ostvarila?

- Je, a kaj vam ja znam. Ali nekak ipak mislim da je to drukčije kad su deca tvoja.

- Baš? To nikad nije bila moja opcija. Nikada.

- Vi ste onda bila naprednih, svjetonazora.

- Ma vruga! Ja sam voljela svoju slobodu i još ju volim. Bježala sam od odgovornosti.

- Željela sam letjeti, slobodno. Ali u nekom djelu života imaš potrebu, podijeliti stvari s nekim. Tako se desio moj muž.

- A ni on nije htjel obitelj?

- Je, u početku. Svi žele. Ali bio je stariji, nismo imali novca. Znete i sami kakve su stvari bile posle rata. A vi, što je s vama? Vi imate nekoga iza sebe?

- Je. Imam, imam. Dve bivše žene, jednu kćer i fala bogu, vnuku.

- Vodili ste nemiran život? Bili ste sav vražji, ne? Pravi fakin.

- Je kaj bi bil. Nekak se tak to posložilo. Užival sam u poslu. Štel sam stvoriti nekaj da u starijim danima živimo normalno. Ali furt sam bil nekaj kriv.

- A kaj možete. Pa nitko od nas nije savršen.

- Sviđalo mi se delati. Lepo je svojimi rukami zaraditi novce. Al onak v sebi štel sam obitelj doma. Kad dojdem v hižu da osetim miris obeda, da me dočeka cika dece. Ali jednostavno na dva polja nije išlo. Uvek su bili u raskoraku, obitelj i posel. Ja nisam znal na čiju stranu da bi prešel.

- Je, sused teško je kad odjednom želiš sve, a nitko to ne razumije.

- Da. Pak i drugi su delali i doma normalno živeli.

- Čini mi se kao da je neko odlučil da jednako dobro nemre iti to dvoje. Pa sam tak i ja odlučil da posel denem na prvo mesto, dok mi je privatni život prešel nošen kak bujicom.

- Na poslu nigdar nije bilo dost. Uvek se more boljše, duže. Doma nisam bil dovoljno rano, nisam im poklonil dovoljno pažnje. Uvek su mi to na na nos podevale. Jednostavno, ni me bilo kad su me trebale.

- Je to je prošlost. Nećemo je više nikad ponoviti.